

Dosarul nr. 1ra-2110/2020

Prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun.Chișinău (jud. S. Daguța)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.A, Gafton, E. Cojocari, A. Spoială)

DECIZIE

11 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul:

Judecătorii

Svetlana Filincova

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat

judecând în ședință, fără citarea părților, în baza materialelor dosarului, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, prin care se solicită casarea deciziei din 24 iunie 2020 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală în privința lui

Zubco Constantin Grigore, născut la XXXXX,
 moldovean, cetățean al Republicii Moldova,
 studii medii, divorțat, neangajat în câmpul muncii,
 domiciliul: XXXXX, anterior nu a fost judecat,

învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 02.02.2015 -30.06.2016

instanța de apel: 26.07.2016 – 20.07.2017

instanța de recurs ordinar:18.10.2017- 13.02.2018

instanța de apel: 23.03.2018 – 16.10.2018

instanța de recurs ordinar:19.12.2018-19.03.2019

instanța de apel:25.04.2019-24.06.2020

instanța de recurs ordinar:01.10.2020-11.11.2020

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, Constantin Zubco a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 (cinci) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Totodată, s-a indicat că măsura preventivă aplicată lui Constantin Zubco sub formă de arest preventiv de menținut până la devenirea sentinței definitive; termenul executării pedepsei stabilite de a-l calcula din momentul reținerii, de facto, a lui Constantin Zubco, aflat în căutare; s-a încasat de la Constantin Zubco în beneficiul statului suma de 107,95 de lei cu titlu de cheltuieli poștale suportate de instanța de judecată în prezenta cauza penală; corpurile delictive: o coală de hârtie cu formatul A4 cu text manuscris, de păstrat la materialele dosarului penal pe durata păstrării dosarului.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Constantin Zubco, în perioada de la sfârșitul lunii noiembrie a anului 2013 până la data de 11

decembrie 2013, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este văzut de nimeni, în timp ce se afla în apartamentul nr. XXXXX, în mod tainic a sustras din dulap bani în sumă de 4000 de euro, care conform cursului valutar BNM a constituit suma de 71800 de lei, prin ce a cauzat părții vătămate Larisa Panfilii un prejudiciu material în proporții mari. Astfel, prin acțiunile sale intenționate Zubco Constantin a săvârșit cu bună știință infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(4) Cod penal - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari.

3. Sentința menționată, la 14 iulie 2016, a fost atacată cu apel, de către avocatul Olesia Negru, în interesele inculpatului Constantin Zubco, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Constantin Zubco să fie achitat în baza art.186 alin.(4) Cod penal.

3.1 În motivarea cerințelor redată în apelul declarat, avocatul a invocat, că în urma cercetării judecătorești, comiterea infracțiunii imputate nu a fost dovedită, confirmându-se doar versiunea declarată de către inculpat, menționând că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului învinuitului, inculpatului.

În susținerea poziției invocate, partea apărării a indicat că prin emiterea sentinței apelate, instanța a tolerat intervenția organului de urmărire penală în soluția relațiilor civile și familiale între părți și a admis o soluție ilegală. Or, fiind în concubinaj, au dus o perioadă îndelungată gospodărie comună, în situația în care în cadrul cercetării judecătorești ambii soți (s-au aflat în căsătorie civilă) au recunoscut faptul gospodăriei comune. În urma despărțirii, au apărut litigii privind partajarea bunurilor. La fel, s-a stabilit că partea vătămată nu a mai fost angajată în câmpul muncii în perioada conlocuirii și nu a dispus de venituri, însă inculpatul a activat în câmpul muncii și banii pe care îi obținea, îi depozita în locul unde obișnuiau să păstreze banii. Din suma de 4000 de euro, pretinsă a fi avută de către partea vătămată, la revenire în țară au mai fost cheltuiți bani, au fost dați cu împrumut și nerestituiți, or, partea vătămată a afirmat, iar aceste declarații se regăsesc și în argumentările sentinței precum că pretinde restituirea banilor împrumutați de către verișoară (de unde și rezultă că însuși partea vătămată indică că nu erau 4000 de euro, dar a indicat această sumă pentru a clarifica anumite datorii nerestituite). Astfel, în circumstanțele indicate, instanța urma să clarifice exista sau nu obiectul material al infracțiunii, erau sau nu în acel loc banii în sumă de 4000 de euro cu care a revenit în țară partea vătămată, care a fost sursa ei de existență pentru această perioadă, aparțineau banii sau nu părții vătămate, care în realitate se aflau în ascunziș, câți bani erau acolo, aparțineau banii sau nu inculpatului, care se aflau în ascunziș; au dus sau nu o gospodărie comună și nu în ultimul rând, s-a produs sustragerea sau o folosire necoordonată între concubini a banilor comuni și apelarea părții vătămate la organul de urmărire pentru a se clarifica cu inculpatul și cu datornicii, datoriile cărora să le pună tot în sarcina inculpatului. Nu a fost argumentată învinuirea adusă, fără a fi dovedită existența în acțiunile lui Constantin Zubco a elementelor constitutive a infracțiunii imputate, nefiind confirmate nici circumstanțele ce au stat la baza învinuirii aduse și nefiind

elucidate circumstanțe esențiale pentru stabilirea adevărului și justa soluționare a cauzei.

4. Prin decizia din 20 iulie 2017 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, pronunțată publică la 27 iulie 2017, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat de avocatul Olesea Negru, în interesele inculpatului Constantin Zubco, împotriva sentinței din 30 iunie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău și a fost menținută această sentință fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că probele cercetate, examinate în ansamblu, prezintă o situație clară și fără dubii a circumstanțelor de fapt, acestea fiind raportate just la prevederile legale.

În consecință instanța a conchis că instanța de fond just a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 184 alin. (4) Cod penal.

Cât privește declarațiile inculpatului prin care acesta a considerat că a restituit victimei toată suma de bani, prin tranșele transmise, în timp ce el se afla la Moscova, în sume de 300 de euro, 500 de euro, 200 de euro, precum și banii de la cumătrie în sumă de 3000 de euro, instanța a considerat că acestea sunt depuse cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, inclusiv ele sunt contradictorii, fiind combătute prin declarațiile victimei și ale martorilor.

Prin probele administrate s-a constatat că suma de bani în valoare de 4000 de euro a fost sustrasă de Constantin Zubco, fapt relatat în scrisoarea scrisă de inculpat și lăsată victimei, iar suma sustrasă reprezintă daune în proporții mari, care conform cursului valutar BNM, la data sustragerii constituia suma de 71800 de lei.

De asemenea, instanța nu a reținut ca fiind plauzibile argumentele inculpatului precum că nu el a comis fapta incriminată, or, Constantin Zubco și partea vătămată nu se aflau în căsătorie. Prin urmare, regimul juridic al bunurilor materiale comune, inclusiv și al banilor câștigați de partea vătămată peste hotarele țării, păstrate de partea vătămată la domiciliu în dulap, nu a apărut conform prevederilor art. 19, 20 Codul familiei. Astfel, cele relatate de inculpat, precum că banii au fost comuni, nu pot fi reținute, întrucât lipsesc probe concludente privind înregistrarea căsătoriei, cât și temeiul de drept.

5. Împotriva deciziei nominalizate, la 22 august 2017, prin intermediul poștei (Vol.I, f.d.228), avocatul Olesea Negru, în numele inculpatului Constantin Zubco, a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea totală a deciziei din 20 iulie 2017 a Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

5.1. În motivarea recursului s-a invocat existența temeiurilor prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 5), 6), 8), 9), 10), 12), 13), 16) Cod de procedură penală, care justifică casarea sentinței contestate.

5.2. Totodată, a afirmat că organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să examineze cauza complet și sub toate aspectele. Dreptul la un proces echitabil include respectarea principiului egalității armelor. Conform jurisprudenței CEDO, fiecare parte trebuie să obțină o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajată în raport cu adversarul său. Între părți trebuie să se mențină un echilibru corect. În cursul judecării cauzei, instanța de judecată este obligată să creeze posibilități reale

de acces liber al oricărei persoane la un proces echitabil, să ofere părții acuzării și părții apărări condițiile necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei. Apărarea a fost pusă în situația dezavantajată față de acuzare, atât timp cât acuzarea a prezentat instanței de fond declarațiile părții vătămate, care a fost audiată în lipsa inculpatului care nu a avut posibilitatea de a pune întrebări, în timp ce a fost ignorat demersul apărării privind audierea părții vătămate, cu dispunerea examinării cauzei în lipsa acesteia.

5.3. Dacă ar fi situația de fapt cum a fost redată în viziunea acuzării și anume că există faptul infracțiunii, atunci nu trebuie de neglijat faptul că inculpatul și partea vătămată sunt de fapt o familie, care au un copil minor comun, fiind necesar de a clarifica dacă părțile s-au împăcat, or, recomandarea nr. 56 „cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și 276 Cod de procedură penală”, în cazurile împăcării părților presupune că plângerea părții vătămate este obligatorie pentru pornirea urmăririi penale în cazul infracțiunii de furt al avutului proprietarului săvârșit de soț, rude, în paguba tutorelui, ori de persoana care locuiește împreună cu victima sau este găzduită de aceasta. Conform procedurii penale, împăcarea poate interveni, în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 276 alin.(1) Cod de procedură penală, oricând în procesul penal: la urmărirea penală, în instanța de fond, de apel, dar numai până la rămânerea definitivă a hotărârii.

5.4. La fel, a indicat că instanța de judecată urma să stabilească care este întinderea prejudiciului cauzat și care sumă făptuitorul ar fi urmat s-o restituie părții vătămate, în cazul în care se admite că s-ar fi comis infracțiunea. Or, inculpatul ar fi putut opta pentru împăcare ori pentru aplicabilitatea față de el a prevederilor legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova.

6. Prin decizia din 13 februarie 2018 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, pronunțată integral la 15 martie 2018, a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Olesea Negru, în numele inculpatului Constantin Zubco, a fost casată total decizia din 20 iulie 2017 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6.1. În susținerea soluției, instanța de recurs a punctat că instanța soluționând chestiunea cu privire la continuarea examinării cauzei în lipsa părților neprezente, avocatul a considerat posibil examinarea cauzei în lipsa inculpatului și imposibilitatea în lipsa părții vătămate, menționând că nu a participat la examinarea cauzei în fond și față de victimă are mai multe întrebări, iar acuzatorul de stat a considerat posibilă începerea examinării cauzei în lipsa Larisa Panfilii, care a fost citată legal și nu este apelant în speță, precum și în lipsa inculpatului, care a confirmat faptul că acesta cunoaște despre ședința de judecată, din care considerente instanța a dispus amânarea cauzei penale pentru 20.07.2017.

Ulterior, la data fixată, partea vătămată nu s-a prezentat, iar părțile din proces au rămas la aceeași poziție, apărarea considerând imposibilă examinarea cauzei, deoarece nu-și poate realiza obligațiile sale, menționând că nu a participat în instanța de fond și sunt circumstanțe care urmează a fi elucidate, iar acuzatorul de stat a considerat posibil. Instanța, ascultând opiniile participanților la proces, a considerat posibilă începerea examinării cauzei în lipsa părții vătămate, deși, apărarea a insistat la prezența părții vătămate, apoi acordând cuvânt apelantului, ascultând opinia acuzatorului de stat, verificând probele cercetate în prima instanță,

a trecut la dezbaterile judiciare. Apoi, verificând dacă nu au parvenit replici, unde avocatul Olesea Negru a indicat că s-a făcut referire la declarațiile părții vătămate, însă instanța nu se pronunță în nici un mod și se retrage în camera de deliberare, adoptând și pronunțând dispozitivul deciziei.

Prin urmare, instanța de recurs a conchis că prin ignorarea solicitărilor părții apărării și anume a avocatului Olesea Negru care apără interesele inculpatului Constantin Zubco privind imposibilitatea examinării cauzei în lipsa părții vătămate Larisa Panfilii, de către instanța de apel a fost încălcat principiul contradictorialității și dreptul inculpatului la apărare, avocatul ca parte în proces, fiind lipsit de posibilitatea de a-l apăra pe inculpat, or, declarațiile părții vătămate Larisa Panfilii, în viziunea apărătorului, are o importanță decisivă pentru justa soluționare a cauzei penale și încadrarea corectă a cauzei.

6.2. De asemenea, instanța a relevat că, Constantin Zubco, de către organul de urmărire penală a fost învinuit în sustragerea pe ascuns a bunurilor Larisei Panfilii cu cauzarea de daune în proporții mari, fapta fiind încadrată în baza art. 186 alin. (4) Cod penal. Astfel, instanța de recurs a conchis că, la examinarea prezentei cauze penale, instanțele nu au verificat dacă fapta imputată inculpatului just a fost încadrată în conformitate cu dispozițiile prevăzute în Codul Penal. Or, din probele prezentate de acuzare nu rezultă indubitabil că întreaga sumă pe care le-a deținut partea vătămată Larisa Panfilii și anume 4000 de euro (incriminată prin rechizitoriu), Constantin Zubco a sustras-o, folosind-o în scopuri personale. Astfel, rezultând din faptul că inculpatul și partea vătămată s-au aflat în relații de concubinaj, au conlocuit împreună o perioadă îndelungată de timp și având un copil, au avut un buget comun, instanța urma să verifice care este cuantumul sumei sustrase prin furt de la partea vătămată. Or, atât din declarațiile părții vătămate, cât și a inculpatului date în cadrul urmăririi penale și instanței de fond rezultă, că inculpatul nu era angajat oficial, însă lucra la o firmă din or. Orhei, banii pe care îi câștiga Constantin Zubco, îi punea în dulap, alături de banii părții vătămate; adică banii care îi aveau în casă erau comuni. Mai mult, nici în scrisoarea care a fost scrisă de inculpat și pusă la baza sentinței de condamnare ca probă, nu este indicat concret ce sumă de bani a fost sustrasă de acesta, or, în acest manuscris fiind menționat că „... a făcut cea mai mare greșală din viața sa, a cheltuit toți banii la ruletă ...”, fără a fi nominalizată suma precisă.

7. Prin decizia din 16 octombrie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, pronunțată public la 15 noiembrie 2018, a fost admis apelul declarat de avocatul Olesea Negru, în interesele inculpatului Constantin Zubco, împotriva sentinței din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău și a fost casată total sentința și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Constantin Zubco, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de 186 alin. (4) Cod penal, a fost achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a relevat că, din analiza probelor administrate în cadrul examinării cauzei, din declarațiile părții vătămate și a inculpatului, s-a constatat că, aceștia păstrau împreună mijloacele financiare câștigate, în același loc, în dulap, la care aveau acces liber ambii, circumstanță care nu denotă faptul „sustragerii pe ascuns”. Or, conform teoriei dreptului penal și practicii judiciare, prin sustragere a bunurilor se înțelege luarea pe nedrept a

bunurilor din posesia sau deținerea altei persoane, în scop de profit, cauzându-i acesteia un prejudiciu material, acțiuni care în speță nu au fost demonstrate în privința inculpatului Constantin Zubco. Mai mult ca atât, despre acțiunile sale, și anume despre faptul că a luat banii, Constantin Zubco i-a comunicat părții vătămate Larisa Panfilii, prin biletul lăsat, deși, nu indică suma luată, acesta recunoaște că „a cheltuit toți banii la ruletă” (f.d.50). Respectiv, atât în ședința instanței de fond, cât și la examinarea cauzei în ordine de apel nu a fost constatat cert câți bani a avut personal partea vătămată sau câți bani au avut împreună partea vătămată cu inculpatul și respectiv ce sumă de bani a luat inculpatul din locuința unde conviețuiau împreună.

7.2. Cu referire la cuantumul sumei de 4000 euro, pretinsă de partea vătămată că ar fi fost sustrasă de către concubinul ei, instanța de apel a remarcat, că această sumă nu a fost dovedită de către partea acuzării prin probe pertinente, utile și veridice ca fiind deținută de către partea vătămată la acel moment, or, din declarațiile date de partea vătămată Larisa Panfilii, atât la depunerea plângerii, cât și la etapa urmăririi penale, inclusiv în instanța de judecată la examinarea cauzei în fond și în instanța de apel, nu rezultă cert că la momentul pretinsului furt, aceasta dispunea de suma de 4000 de euro și nu de suma de 2700 de euro așa cum invocă în declarațiile sale inculpatul Constantin Zubco, care a recunoscut că din motive personale a luat suma de 2700 euro, care au fost cheltuiți de el în interese personale, dar care ulterior i-a restituit părții vătămate în câteva tranșe, circumstanțe care de fapt nu au fost negate de către partea vătămată Larisa Panfilii. În declarațiile părții vătămate Larisa Panfilii sunt divergențe esențiale referitor la suma pretinsă. Or, din declarațiile oferite de partea vătămată la diferite etape a procesului penal, se atestă că, ultima a relatat circumstanțe contradictorii în privința sumei pretins sustrase și anume, în plângerea din data de 29.10.2014, Larisa Panfilii a menționat despre sustragerea sumei de 1300 euro (f.d.10), la fel și în procesul verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii, la data de 06.11.2014, aceasta indică suma de 1300 de euro, menționând că suma 2700 de euro i-a fost restituită pe parcursul anului 2014 (f.d.7), inclusiv această sumă de 1300 de euro, este menționată și în declarațiile oferite în calitate de victimă la data de 11.11.2014 (f.d.15). Ulterior, la data de 25.12.2014, fiind audiată deja în calitate de parte vătămată, aceasta a declarat că suma deținută acasă era de 4500 de euro, iar după depistarea lipsei banilor în sumă de 4000 de euro, în urma discuției cu concubinul său, au convenit ca acesta să plece peste hotarele țării, de unde acesta i-a transmis bani în sumă de 2100 de euro (f.d.21-22), iar fiind audiată în instanța de apel, aceasta a declarat că suma pretinsă a fi sustrasă de către inculpat este deja de 3000 de euro.

7.3. Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate Larisa Panfilii care, pe parcursul cercetării judecătorești nu a negat faptul că a locuit în concubinaj cu inculpatul Constantin Zubco, însă nu au dus o gospodărie comună, chiar dacă relația dintre partea vătămată și inculpat nu a fost oficializată prin încheierea unei căsătorii, atât primul cât și ultimul în declarațiile oferite instanței de judecată, au confirmat faptul că cheltuielile cotidiene, cât și cele pentru nașterea copilului, le-au suportat împreună, ceea ce denotă că banii pe care îi aveau în casă erau comuni. Respectiv, a conchis că din cele constatate, se atestă că, Constantin Zubco luând o sumă de bani, cuantumul căreia nu a fost cert stabilit, de

la domiciliul unde conviețuia cu Larisa Panfilii, acțiunile acestui nu pot fi redade sub aspectul unui furt, din moment ce avea accesul liber la mijloacele financiare care erau păstrate în comun. În contextul dat, instanța de apel a remarcat, că contradicțiile din declarațiile părții vătămate Larisa Panfilii, inclusiv confirmarea faptului ostilității relațiilor cu inculpatul Constantin Zubco, fapt, de altfel, confirmat și de către acesta în cadrul acțiunii procesuale de confruntare cu partea vătămată din 25.12.2014 (f.d.34-35), denotă că acțiunile părții vătămate au scop de răzbunare în privința inculpatului, manifestate prin depunerea plângerii în privința lui Constantin Zubco la organele de poliție cu referire la sustragerea mijloacelor financiare, abia după întreruperea relațiilor între aceștia, adică peste aproximativ un an de la pretinsa faptă infracțională.

În argumentarea constatărilor relevate, instanța de apel a mai remarcat, că deși, fapta infracțională se pretinde a fi comisă în noiembrie – decembrie 2013, Larisa Panfilii, cunoscând despre aceasta, se adresează cu plângere organelor de poliție abia la 29.10.2014, or, în această perioadă continuând să locuiască în concubinaj cu Constantin Zubco din momentul pretinsului furt și până în vara anului 2014, când se indică 5 despre destrămarea relației acestor, fapt ce trezește îndoieli asupra săvârșirii infracțiunii de furt de către Constantin Zubco.

Astfel, prin sentință, în baza actului de învinuire, în sarcina lui Constantin Zubco eronat s-au reținut ca fiind demonstrate acțiunile acestuia de sustragere pe ascuns a sumei de 4000 euro prin ce a cauzat părții vătămate daune în proporții mari, deoarece în acest sens acuzatorul de stat a eșuat de a demonstra prin probe utile, pertinente și concludente vinovăția lui Constantin Zubco și anume în sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari, or, din circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că inculpatul și partea vătămată au locuit împreună, iar banii pe care îi aveau îi țineau în comun, suportând cheltuielile cotidiene împreună, având acces la sursele financiare ambii.

8. La 13 decembrie 2018, procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli, a declarat recurs ordinar împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea totală a deciziei din 16 octombrie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău cu menținerea sentinței din 30 iunie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, fără modificări, deoarece apelul a fost admis greșit.

8.1. În susținerea recursului declarat în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, s-a invocat că instanța de apel nu a respectat întocmai prevederile legale la judecarea cauzei în ordine de apel. Soluția instanței contravine prevederilor art. 419 Cod de procedură penală, conform cărora rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Dacă instanța de apel admite apelul cu rejudecarea cauzei, decizia trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, precum și motivele adoptării soluției date de către instanța de apel. La pronunțarea sentinței, instanța just a conchis că fapta imputată a fost săvârșită anume de către Constantin Zubco. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu,

din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, în pofida faptului că inculpatul Zubco Constantin nu își recunoaște vina, vinovăția lui de comiterea infracțiunii imputate se dovedește integral de probele reflectate, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care combat și argumentele apelului înaintat, cum ar fi declarațiile părții vătămate Panfilii Larisa (f.d. 81-83), declarațiile martorului Panfilii Eugenia (f.d. 109-110); declarațiile inculpatului Zubco Constantin (f. d. 111-113). Declarații inculpatului nu corespund adevărului, mai mult, aceste declarații au fost oferite cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, declarațiile inculpatului sunt contradictorii, fiind combătute prin declarațiile părții vătămate, dar și ale martorilor audiați. Vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate mai este demonstrată și prin cumulul de probe analizat și care demonstrează cu certitudine vina inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal.

8.2. Nu pot fi reținute ca plauzibile argumentele invocate în cererea de apel, or, prin probele anexate la materialele cauzei s-a demonstrat cu certitudine vina inculpatului. Astfel, prin probele administrate s-a constatat că, suma de bani în valoare de 4000 de euro a fost sustrasă anume de inculpatul Constantin Zubco, fapt despre care a relatat în scrisoarea lăsată părții vătămate în cumul cu declarațiile părții vătămate în prezenta cauză penală, indică la unica persoana care a sustras banii.

9. Prin decizia din 19 martie 2019 a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, pronunțată integral la 18 aprilie 2019, a fost admis recursul ordinar declarat de către acuzatorul de stat, procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli și a fost casată total decizia din 16 octombrie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău și a fost dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

9.1. În motivarea soluției emise, instanța de recurs ordinar, cu referire la prevederile art. 385 alin.(1), pct.1), 3), art. 394 alin.(3) pct.2) Cod de procedură penală, în esență, a reținut că, deși, aceste prevederi legale sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei. La caz, instanța de apel a achitat inculpatul, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii. Instanța de apel rejudecând cauza, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, contradictoriu și-a motivat soluția, deoarece: - constatând că sentința este una neîntemeiată și rejudecând cauza potrivit regulilor generale, a examinat probele prezentate și a ajuns la concluzia, că: din declarațiile părții vătămate și a inculpatului, aceștia păstrau împreună mijloacele financiare câștigate, în același loc, în dulap, la care aveau acces liber ambii, circumstanță care nu denotă faptul „sustragerii pe ascuns”, or, potrivit teoriei dreptului penal și practicii judiciare, latura obiectivă a furtului se realizează prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane. Astfel că, în motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că fapta incriminată lui Constantin Zubco nu întrunește elementele infracțiunii, prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal și anume lipsa laturii obiective. Totodată, în dispozitiv a dispus că inculpatul este achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal din motiv că „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”. Prin urmare, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției

contrazicând dispozitivul hotărârii.

9.2. Instanța de recurs a relevat că, decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

9.3. Totodată, instanța de recurs nu a reținut ca fiind fondate nici concluziile primei instanțe privind condamnarea inculpatului, motivarea căreia este incompletă, unilaterală, luând partea acuzării, fără a da apreciere tuturor probelor cercetate, conform art.101 Cod procedură penală, fără a analiza învinuirea adusă inculpatului în raport cu probele prezentate de acuzare, care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată, motiv pentru care solicitările acuzării din recurs privind menținerea sentinței primei instanțe nu pot fi admise.

Astfel, instanța de recurs a conchis de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel de a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecată.

10. Rejudecând cauza, instanța de apel, prin decizia din 24 iunie 2020, pronunțată integral la 22 iulie 2020, a admis apelul declarat de către avocatul Olesea Negru, în interesele inculpatului Constantin Zubco, împotriva sentinței din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău, a casat integral această sentință și a pronunțat o nouă hotărâre conform modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: Constantin Zubco se achită de învinuirea în baza art. 186 alin.(4) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

10.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că instanța de fond, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține cont de cerințele art.101 Codul de procedură penală, conform căroră, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată și în așa mod a ajuns la concluzia greșită cu privire la calificarea infracțiunii. De asemenea, instanța de apel a menționat că instanța de fond a ajuns la concluzia greșită de a-l recunoaște vinovat pe inculpatul Constantin Zubco de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (4) Cod penal.

10.2. Analizând probele cercetate, care au fost examinate și de instanța de fond și respectiv a conchis referitor la vinovăția inculpatului Constantin Zubco în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (4) Codul penal, instanța de apel a constatat cu certitudine că Constantin Zubco urmează a fi achitat de învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (4) Codul penal după semnele calificative „sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari”, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Or,

acuzarea nu a prezentat instanței judecătorești probe și argumente suficiente care să demonstreze contrariul acestei concluzii și anume că inculpatul Constantin Zubco, în perioada de la sfârșitul lunii noiembrie a anului 2013 până la data de 11 decembrie 2013, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este văzut de nimeni, în timp ce se afla în apartamentul nr. XXXXX, în mod tainic ar fi sustras din dulap bani în sumă de 4000 de euro, care conform cursului valutar BNM a constituit suma de 71800 de lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate Larisa Panfilii un prejudiciu material în proporții mari.

10.3. Prin sustragere se înțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator. Asemenea definiție este stipulată și în pct.2 al Hotărârii explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție nr.23 din 28.06.2004 cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor. Astfel, pentru existența sustragerii este necesară constatarea luării ilegale și gratuite a unor bunuri mobile din proprietatea sau posesia unei persoane (la caz, Larisa Panfilii) în proprietatea unei alte persoane (la caz, Constantin Zubco).

10.4. Gratuitatea urmează a fi în cazurile în care această luare se realizează fără o despăgubire de bani pe măsura valorii bunului luat sau fără o acordare a echivalentului sub formă de muncă (ori servicii, lucrări) sau bunuri de aceeași valoare, sau luarea se realizează fără existența unui drept de creanță sau fără existența unor alte temeieri justificative. La caz, instanța de apel a considerat necesar de a analiza faptul dacă luarea de către Constantin Zubco a sumei de 4 000 de Euro a avut loc și dacă da, a fost sau nu una gratuită.

Din explicațiile inculpatului coroborate cu cele ale părții vătămate, rezultă că Constantin Zubco și Larisa Panfilii au fost în relații de concubinaj și au trăit împreună o perioadă îndelungată, având și un copil comun, fapt recunoscut de ambii. La fel, în perioada cât au locuit împreună, aceștia adunau banii și îi depozitau într-un loc anume convenit de ambii. De asemenea, partea vătămată nu a negat că din suma de 4000 de euro, care partea vătămată ar fi avut-o la revenirea în țară au mai fost cheltuiți bani, fiind dați cu împrumut și nefiind restituiți, cum ar fi banii împrumutați de verișoară. De asemenea, explicațiile părților denotă că banii le aparțineau ambilor și că ei luau și puneau alții la loc, în diferite cwantumuri, însăși partea vătămată necunoscând câți bani exact erau acolo. În acest context, instanța de apel a considerat că, dat fiind că părțile au dus o gospodărie comună, nu a avut loc o sustragere, dar cum invocă apărarea, o folosire neordonată între concubini a banilor comuni. În afară de aceasta, partea vătămată a recunoscut că după incident, au convenit de comun acord cu inculpatul ca acesta să plece la muncă peste hotare, ceea ce a și făcut, de unde a trimis bani în mai multe tranșe, fapt care nu a fost negat și nici combătut de partea vătămată. Astfel, fiind în prezența acestor circumstanțe, este exclusă sustragerea - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altui, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestui, săvârșită în scop acaparator, or, banii respectivi erau comuni, erau cheltuiți și acumulați din nou și în mod repetat, cu consimțământul ambilor concubini.

10.5. Cu referire la suma de 4000 de euro, existența acestei sume nu a fost dovedită de către acuzare, nici ca existând, nici ca fiind deținută de partea vătămată, or, din declarațiile părții vătămate, nu rezultă cert că la momentul pretinsului furt aceasta dispunea de suma respectivă, dar nu de suma de 2700 de

euro, așa cum invocă inculpatul, care a recunoscut că din motive personale a luat 2700 de euro, care i-a cheltuit de el în interese personale, dar pe care ulterior i-a restituit părții vătămate în câteva tranșe, circumstanțe care nu au fost negate de partea vătămată.

10.6. Instanța de apel a menționat că în declarațiile date de partea vătămată la diferite etape a procesului penal, aceasta a relatat circumstanțe contradictorii în privința sumei pretins a fi sustrase. Astfel, în plângerea din 29.10.2014, Larisa Panfilii a menționat despre sustragerea sumei de 1300 de euro (f.d.10), la fel ca în procesul - verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 06.11.2014, unde aceasta a indicat suma de 1300 de euro, menționând că suma 2700 de euro i-a fost restituită pe parcursul anului 2014 (f.d.7). Suma de 1300 de euro este menționată și în declarațiile date de Larisa Panfilii, în calitate de victimă, la 11.11.2014 (f.d.15). Ulterior, la data de 25.12.2014, fiind audiată în calitate de parte vătămată, aceasta a declarat că suma deținută acasă era de 4500 de euro, iar după depistarea lipsei banilor în sumă de 4000 de euro, în urma discuției cu concubinul său, au convenit ca să plece peste hotarele țării, de unde i-a transmis suma de 2100 euro (f.d.21-22), iar fiind audiată în instanța de apel, aceasta a declarat că suma pretinsă a fi sustrasă de către inculpat este deja de 3000 de euro.

10.7. Instanța de apel a constatat cu certitudine că nu a fost demonstrat că fapta lui Constantin Zubco întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (4) Codul penal, adică furtul, după semnele calificative „sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari”.

În susținerea acestei concluzii, instanța de apel a reiterat că în baza art. 8, 26 alin. (3), 27 alin. (2), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, judecătorul nu este în drept să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii și nici o dovadă nu are putere probantă dinainte stabilită. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

În conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală). Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Conform normelor Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO care prevede că dacă din probele administrate în cauză nu rezultă cu certitudine că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost dedus judecății, în favoarea acestuia operează principiul de drept „*in dubio pro reo*” se regăsește în art. 6 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și reflectă prezumția de nevinovăție, care, în general, este un drept protejat de CEDO și de Constituție, iar în particular constituie și o regulă a probatoriului prin postulatul menționat. Totodată, a menționat că Curtea Europeană în Cauza Constantin Florea împotriva României (Cererea nr. 21534/05, 19 iunie 2012) subliniază că prezumția de nevinovăție

consacrată la art. 6 § 2 face parte din elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală, prevăzut la paragraful 1 (Deweer împotriva Belgiei, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată având în vedere jurisprudența Curții în domeniu. Curtea a examinat deja cereri din punct de vedere al celor două paragrafe coroborate (Bernard împotriva Franței, 23 aprilie 1998, pct. 37, Culegere de hotărâri și decizii 1998-II, și Janosevic împotriva Suediei, nr. 34619/97, pct. 96, CEDO 2002-VII) și a hotărât că art. 6 § 2 reglementa întreaga procedură, indiferent de rezultatul procesului și inclusiv în cazul în care acestea au fost oprite ca urmare a intervenției prescripției (Minelli împotriva Elveției, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și Didu).

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare. Ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

10.8. La caz, instanța de apel a reținut că este pusă la îndoială însăși existența sumei de 4000 de euro, fiind posibilă existența unei sume mai mici, dar care și în această versiune, era un în quantum mai mic de 4000 de euro, și chiar și așa, fiind mai mică, nu-i poate fi imputată inculpatului ca fiind sustrasă de acesta, or, în cazul infracțiunii de furt, pentru calificare corectă este necesară identificarea concretă și probată a mărimii prejudiciului cauzat, ceea ce nu a avut loc în cazul din speță. Mai mult, nu a fost combătută nici versiunea apărării că inculpatul concubina cu partea vătămată, cu care avea un copil comun, pentru care strângeau bani împreună și până la incident, și după acesta. În afară de aceasta, deși ar fi fost prejudiciată cu 4000 de euro, partea vătămată nu a solicitat încasarea sumei respective de la inculpat. Toate aceste dubii, care sunt rezonabile, urmează a fi interpretate în beneficiul inculpatului.

Totodată, instanța de apel a reținut că nu este stabilit cu certitudine apartenența sumei indicate în rechizitoriu. Urmează a fi stabilit cu certitudine dacă această sumă constituie proprietatea individuală a părții vătămate sau ținând cont de raporturile de concubinaj, această sumă constituia proprietatea comună (în cote-părți sau în devălmășie) a inculpatului și părții vătămate. În acest ultim caz, sunt necesare împrejurări suplimentare pentru a trage la răspundere penală pentru sustragerea unui bun în proprietate pe cote-părți ideale, o cotă-parte aparținând și inculpatului.

11. Decizia instanței de apel din 24 iunie 2020, pronunțată integral la 22 iulie 2020, a fost atacată cu recurs ordinar la 06 august 2020 de către procurorul în

Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, solicitând casarea totală a deciziei din 24 iunie 2020 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală de învinuire a lui Constantin Zubco cu menținerea sentinței, fără modificări, deoarece apelul a fost admis greșit.

11.1. În argumentarea recursului declarat, procurorul a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, bazată pe interpretarea eronată a probelor și urmează a fi casată. Temei pentru declararea recursului ordinar constituie prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală. Or, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept nu numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces, însă și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

11.2. Acuzarea a considerat, că decizia instanței de apel prin care inculpatul Constantin Zubco a fost achitat, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu mijlocul probatoriu, adus de către acuzare în sprijinul învinuirii formulate inculpaților și a ajuns la concluzia adoptării unei soluții de achitare, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe, ceea ce, la caz, nu s-a efectuat, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale. Achitându-l pe Zubco Constantin, instanța de apel nu a luat în considerare toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare, fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, conform căror fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Pronunțând decizia, instanța de apel și-a întemeiat soluția într-un mod determinat pe declarațiile inculpatului Constantin Zubco, declarații care au fost prezentate în detrimentul examinării obiective ale cauzei.

11.3. Prin prisma suportului probatoriu administrat legal la faza urmăririi penale și ulterior cercetat în ambele instanțe de judecată, recurentul a remarcat că, inculpatul a comis infracțiunea imputată în actul din învinuire. Nemijlocit tabloul general al infracțiunii inculpatului Constantin Zubco, este reflectat în mod obiectiv de ansamblul și altor probe administrate legal la faza urmăririi penale și supuse cercetării în cursul procesului, în ambele instanțe de judecată, însă care nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de apel. Analizând declarațiile părții vătămate, martorului și inculpatului coroborate cu probele la caz, se demonstrează cu certitudine vina inculpatului Constantin Zubco în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal. Nu pot fi reținute ca plauzibile argumentele invocate în cererea de apel, or, prin probele anexate la materialele cauzei s-a demonstrat cu certitudine vina inculpatului. Astfel, s-a constatat că, suma de bani în valoare de 4000 de euro a fost sustrasă anume de inculpatul Constantin Zubco, despre ce a relatat în scrisoarea lăsată părții vătămate, iar suma sustrasă de la partea vătămată reprezintă daune în proporții mari, conform cursului valutar BNM la data sustragerii constituia suma de 71800 de lei.

11.4. De asemenea, a considerat că nu pot fi reținute ca plauzibile

argumentele inculpatului precum că nu a comis fapta incriminată, or, inculpatul și partea vătămată nu s-au aflat în căsătorie și prin urmare, regimul juridic a bunurilor materiale comune, inclusiv și a banilor câștigați de partea vătămată peste hotarele țării și păstrate de partea vătămată la domiciliu în dulap, nu a apărut conform prevederilor art. 19, 20 Codului familiei. Prin urmare, cele relatate de inculpat, precum că banii au fost comuni, nu pot fi reținute, lipsesc probe concludente privind înregistrarea căsătoriei, cât și temeiul de drept. Astfel, în opinia procurorului, acțiunile prejudiciabile ale lui Constantin Zubco just au fost încadrate de instanța de fond în baza art. 186 alin.(4) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane cu cauzarea de daune în proporții mari. În consecință, a considerat că sentința primei instanțe în partea referitor la constatarea vinei inculpatului Constantin Zubco în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Codul penal, ca fiind certă și axată pe probe, neprezentând dubii referitoare la temeinicia concluziilor corespunzătoare.

11.5. Lecturând decizia instanței de apel, acuzarea a constatat că instanța de apel nu a motivat întemeiat soluția sa privind achitarea inculpatului Constantin Zubco, iar prin neaprecierea obiectivă a probelor cercetate în ședința judiciară, instanța de apel la adoptarea deciziei a admis o eroare de drept, fără a acorda o valoare primară probelor care, în opinia acuzării, demonstrează vinovăția inculpatului, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în ambele instanțe, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces. În astfel de condiții, instanței de apel îi rămânea doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, acuzarea a afirmat că vinovăția inculpatului Constantin Zubco, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Codul penal, a fost dovedită pe deplin, iar instanța de apel, eronat și tendențios, a statuat asupra oportunității achitării inculpatului, ceea ce denotă că o asemenea decizie a instanței de apel nu poate fi menținută și urmează a fi casată.

12. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestui, din următoarele considerente.

În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie, motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că recurentul a invocat ca temei pentru recurs art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Pornind de la textul legal al normei de drept procedural citat în raport cu argumentele recurentului, Colegiul penal relevă că nu se disting motive prin prisma

normei date ce ar determina casarea actului judecătoresc contestat în sensul pretins.

De altfel, din recursul declarat, Colegiul penal deduce că, în esență, recurentul își exprimă dezacordul cu soluția instanței de apel, întrucât achitându-l pe Constantin Zubco, instanța de apel nu ar fi luat în considerare toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, conform căror fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Raportând argumentele recurentului la considerentele reținute de către instanța de apel, Colegiul penal notează că soluția instanței de apel este adoptată cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală. Or, instanța de apel anume prin analiza probelor în sensul impus de lege, a constatat că Constantin Zubco urmează a fi achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (4) Codul penal, după semnele calificative „sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari”, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest sens, este relevantă și ipoteza instanței de apel precum că acuzarea nu a prezentat instanței judecătorești probe și argumente suficiente care să demonstreze contrariul acestei concluzii. Or, în sensul art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală, probele, la caz, au fost apreciate anume din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Deși, recurentul a menționat că probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în ambele instanțe, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, a conchis că nu ar fi fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Subsecvent, Colegiul penal notează că, în esență, dezacordul recurentului vizează modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, care, în opinia recurentului, într-o altă apreciere ar fi confirmat învinuirea adusă lui Constantin Zubco.

La acest capitol, instanța de recurs subliniază că procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care a fost deja statuată de către instanța de apel, de competența căreia este stabilirea stării de fapt.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă. Această concluzie se desprinde din prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct. 1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept. Aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar constitui temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

În ceea ce vizează alegația recurentului precum că ar fi fost admisă o eroare de drept la adoptarea deciziei de către instanța de apel, invocând neaprecierea

obiectivă a probelor, Colegiul penal reține că această ipoteză nu cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală.

Mai mult, în sensul normei amintite, Colegiul penal poate interveni în cazul în care instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția, ceea ce la caz nu a fost stabilit.

În această succesiune logică, Colegiul penal învederează că pentru a servi motiv de casare a deciziei, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, însă vizează discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Implicit, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal reține că soluția instanței de apel privind achitarea inculpatului de învinuirea adusă, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, se dovedește indubitabil prin probele cercetate și apreciate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept la care face referință recurentul și, deci, nu persistă temeiurile de casare a soluției adoptate.

Mai mult, conform jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Așadar, verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe care a casat-o și a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, iar conținutul deciziei corespunde cu prevederile legale.

Prin urmare, Colegiul penal susține că, toate probele prezentate au primit o apreciere justă, iar concluzia instanței de apel a rezultat din circumstanțele de fapt stabilite în prezenta cauză penală.

Conform jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de apel. În cazul în care aceasta și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o instanță de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Astfel, Colegiul penal susține pe deplin concluzia instanței de apel care a casat hotărârea primei instanțe cu adoptarea unei noi soluții de achitare a inculpatului, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În consecință, erorile de drept invocate de acuzator, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea

recursului, iar din aceste considerente recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei din 24 iunie 2020 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală în privința lui Zubco Constantin Grigore, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 11 noiembrie 2020.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat